

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z odwołania K. Spółki z o.o. w siedzibą w Ł.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Łodzi
o ustalenie podlegania ubezpieczeniu,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 24 stycznia 2017 r.,
skargi kasacyjnej K. Spółki z o.o. w siedzibą w Ł. od wyroku Sądu Apelacyjnego w
Łodzi
z dnia 29 października 2015 r., sygn. akt III AUa 1455/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od K. Spółki z o.o. w Ł. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń
Społecznych I Oddziału w Łodzi kwotę 240 zł tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

K. Sp. z o.o. w Ł. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 29 października 2015 r.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie prawa materialnego: art. 353¹ k.c., przez jego niezastosowanie i błędne uznanie, że zasada swobody zawierania umów miała w niniejszej sprawie ograniczone zastosowanie; art. 734 § 1 k.c., przez jego niewłaściwe zastosowanie w konsekwencji błędnego uznania, że zawierane przez K. Sp. z o.o. umowy miały charakter umów zlecenia, a nie umów o dzieło, a tym samym niezastosowanie art. 627 k.c.; art. 2 Konstytucji stanowiącego zasadę

demokratycznego państwa prawnego, przez naruszenie zasady zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa; art. 31 ust. 3 Konstytucji ustanawiającego zasadę proporcjonalności ograniczeń praw majątkowych jednostki; art. 6 ust. 1 pkt 4 i art. 12 ust. 1 w związku z art. 13 pkt 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 963 ze zm.), przez jego bezzasadne zastosowanie w niniejszej sprawie.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na „konieczność rozważenia przez Sąd istotnej kwestii, budzącej duże wątpliwości oraz rozbieżności zarówno w orzecznictwie jak i w doktrynie. Mianowicie konieczne jest rozważenie, czy oraz w jakim stopniu, sądy pierwszej oraz drugiej instancji są uprawnione do pomijania w trakcie oceny okoliczności sprawy oraz zebranego materiału dowodowego, otoczenia zewnętrznego oraz warunków zawierania umów, w szczególności narzucania przez jednostki budżetowe, z przyczyn ekonomicznych, kształtu umowy”.

Organ rentowy wniósł o wydanie postanowienia o jej nieprzyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie od skarżącej na swoją rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Gdy idzie o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., to trzeba wskazać, że zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego oraz doktryny istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinno zatem przybrać postać porównywalną z formułowaniem zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości, o którym stanowi na przykład art. 390 § 1 k.p.c. Chodzi więc o przedstawienie wyraźnych wątpliwości co do określonego przepisu (normy) lub zespołu przepisów (norm), albo szerzej i bardziej ogólnie – wątpliwości co do pewnego uregulowania prawnego (instytucji prawnej). Z przedstawionego przez wnoszącego skargę istotnego zagadnienia prawnego musi jednak wynikać, jaki jest konkretny problem prawny, na czym polegają istotne wątpliwości (na przykład interpretacyjne). Sformułowane zagadnienie winno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, poprzez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147; z dnia 16 kwietnia 2008 r., I CZ 11/08, LEX nr 393883).

W tym kontekście trzeba podnieść, że sformułowane przez skarżącą kwestie nie stanowią skonkretyzowanego problemu prawnego o charakterze generalnym i abstrakcyjnym, którym mógłby zająć się Sąd Najwyższy. Przede wszystkim należy podnieść, że skarżąca (także w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania) nie wskazuje przepisu (normy) lub zespołu przepisów (norm), albo szerzej i bardziej ogólnie uregulowania prawnego (instytucji prawnej), której dotyczą podnoszone jego wątpliwości. W istocie rzeczy z uzasadnienia wniosku wynika żądanie zaaprobowania praktyki zatrudniania osób w na podstawie umów o dzieło z uwagi na uwarunkowania rynkowe (konkurencyjność zaoferowanej ceny za

usługi) i ekonomiczne (opłacalność przedsięwzięcia), z pominięciem prawnej oceny zagadnienia.

Skarżąca nie zdołała zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jej skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c., należało postanowić jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto po myśli art. 98 k.p.c. w związku z § 9 ust. 2 w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.) – w brzmieniu obowiązującym do 26 października 2016 r.